

epistolam, quod citius habuisses si organum hic Aristotea-
lis habuisses. Gratulor tibi mirificum, & plaudendum in
rhetoricis profectum: cuius fidem mihi fecit Erasmus. E
Mariano nostro. Nono Calend. Maias.

GVLIELMVS BVDAEVVS GER

MANO BRIXIO SA

LVTEM

PLVRIMAM DI

CIT.

In tu tandem inescator hominum? tæ-
dium mihi ruris leuare uoluisti? en ti-
bi: accipe ad literas tuas haud ita ualde
ipsas circumspicias, ut elegāteis & eru-
ditas, ut iam ego planum faciam. Pri-
mum quod scribis procul me à mari, pi-
scosisq; annibus habitare, ob idque iu-
dicas non posse prægrandibus istis piscibus uesci, & ab-
bundare, quorum uobis copia est in urbe ieiunia agi-
tantibus: num istis tute me ducireris epulis, quæ non
nisi magno emuntur, condiuntur magno & struuntur,
agre etiam concoquuntur? Quasi uero in urbe, domi-
que meæ esitare huiuscemodi solitus sim: nisi quum lau-
rioribus mensis (quod non libens facio) numerum pa-
rasitorum augeo. Meministi (ut opinor) quàm raro ap-
ud te hominem mihi amicum, amicorum communi-
tate studiorumq; coniunctum, grauate & fastidiose con-

Collegii Cameracensis

fuerim promittere: haud aliã fermè ob causam, quàm quòd
 conuiuator iam propemodum luxuriosus factus es: eoq̃
 nomine in collegio uestro Canonico gratiosè famigerat.
 Qui numerum nullum statum, legitimumq̃ obserues in
 uocandis conuiuis: non uices, conuiuasq̃ alternes ciuili
 frugalitate: nullum penè modum teneas apparatus, & fer-
 culorum, quasi legibus sumptuarijs, sodalitijsq̃ solutus.
 Sic pro sum omnino: certa omnia magis & modica, quàm
 grandia & ancipitia quæro. At tu conuiuia excerces iam
 dubia: ad quæ nonnulli fortasse simpliciore promittere
 grauentur omine deterriti, ne impransis ipsis tandem abe-
 undũ sit. Ac tanquàm ad corollaria uocaris, adijciales epu-
 las conuiuis tuis apponis æmulas Pontificalium. Neq̃ ue-
 ro si me aliquantum attentiorẽ esse ad munera mensæ ani-
 maduertisti, cibiq̃ largiusculi (habeo enim ferè statutis ho-
 ris rectè constitutam, iustamq̃ cibi appetentiam) idcirco
 etiam liguritorem existimare debuisti, ac delectum haben-
 tem inter bellissima quæq̃ fercula. Quippe qui in dubijs
 tuis prandijs partes solitus sis mihi (quas Græci *μοίρα μὲν*
ἄρα q̃ uocant) in quadra cumulare: pulpamenta q̃ lectissi-
 ma obtrudere inuito, ex eo genere decerpta, quod è uico
 cupediario petitur. Cum interim ego fame abuti in bubu-
 la, ueruecina, uitulina q̃ gaudeam. Qui etiã causa mea ali-
 quando inter assa, uncta, condita, primarijq̃ saporis esculẽ-
 ta, prægrãde pectus uituli molli cartilagine interserueris.
 In quo ego prandium consumpsi, quando per te licuit, sed
 intacta à me fercula auferri non sinebas. Certe quidem ex
 eorum numero esse me non existimas, qui languentem fa-
 mem moliri aut intendere edulium rerũ uarietate studet,
opsodædalorumq̃ opificijs. Neq̃ hunc meum morem nõ
 facile tibi approbo, ut opinor: qui cum profusus penè sis
 conuiuator & anxius, nec morosus tamen es conuiuia, nec
 prædelicatus. At etiam homo religiosus uno mense factus,
 religionis

religionis me implere uoluisti, tãquam istic, quã hic plenius & commodius officijs fungi pietatis, muniacq; obire innocentijs possim ad religionem tuendam pertinentia. Quasi uero ista quibus tu me inescare contendisti (ut tuo uerbo utar) non ad palatum magis, quã ad stomachum faciant: aut ad ieiunium magis, quã tripudium apposita sint. Scilicet decumanum hoc ieiunium & quadragenarium ad ganeæ cultum, distentionemq; alui & uentriculi, non ad tenuandos adipos institutum est exinaniendãque intestina: id est ad cupidinis alimentum, fomitemq; uoluptatis circumcidendum. Obsecro te Brixii, liceat mihi per te stomacho meo seruire & palato: quod penè iam ipsum uel obstupuit, uel occalluit ad istas uestras lautitias mēsa, Sybariticasq; delitias. Licebit per me uicissim ut uos belli homines atq; urbani, genium uestrum curetis molliter & indulgenter, interim dum ipse cum meo belligero. Ego em si forte nescis, hic annuam catechesim, tãquam in uestibulo philosophiæ facio: ut experiar, & probem ecquid tolerandã esse possit abstinentiã istarum rerum animus delitijs ineducatus. Itaq; desine hanc mihi rusticanam uitam, uel inuidere, uel obijcere, tanquam sordide mihi hoc tempore uiuendum sit in loco deuio, & procul omni mercatu: aut cedo quemuis arbitrum, uel eum ipsum si libet manticularium Franciscalem, cuius tu doctrinam & facundiã magnopere uerbis effers. Sponsionem enim tecum eo iudice faciã, ni ciuilis hic uictus, quo me ruri quoq; uti arbitror, propior est ieiunio, ac magis cõsentaneus, quã iste tuus urbicus atq; etiam Pontificius. Cum autem ista me in uniuersum affluentiora nõ iuuant, quæ sordes exprobrare uidentur antiquæ frugalitati, tum etiam huic meæ sententiæ accedit, quod penè anno uertente satietatem ac fastidium discutere nondum potui anni superioris: quum ipse grandibus, uastis, uarijs piscibus secundum ripas Rhodani sa-

Decumanum Ieiunium

Sybaritica delicia

ginatus sum: propè ut nunc etiam mihi ructare uidear tur-
 siones, alosas, porculos marinos, rhumbos, lumbricos, mu-
 giles, lupos fluuiatiles, omninoq; primæ auctoritatis pis-
 ces ingentes, mediocres, paruos: quorum si nomina me-
 posceres, nomenclator quispiam mihi opus esset ex pri-
 scorum numero, qui latine suggereret. Cæterum in suo
 quosque genere laudatissimos, marinos, fluuiatiles, lacu-
 stres, & è stagnis petitos, elixos, tostos, inassatos, frictos,
 operi pistorio incoctos, atque hos à cocorum primoribus
 conditos, omnibus lenocinijs popinarum concinnatos &
 adornatos. Huc adde maiorum lancium accessiones, qua-
 sicq; iustorum ferculorum asseclas catinos interiectos: qui-
 bus scilicet grandiores epulæ distinguunt, minutalia, fara-
 tilia, è lactibus ouisq; piscium esculenta confecta, alicas sac-
 charatas & intritas, pultes è nuce pinea, sorbitiones sua-
 uissimas, argumentaq; omnia splendidorum, regiarumq;
 mensarum, longo ordine extructa, mirifice cōcinnata, gu-
 la torpentis inuitamenta: deniq; omnes iuris culinarij spe-
 cies, quibus opsodædalorum mancipis artem præcipue
 nunc uenditant. Aestima tecum paulisper quàm mihi ex-
 pleri his rebus licuerit: quum igne eodem, aquaq; (ut dici-
 tur) eadem uterer cum amoribus, & delitijs summi illius
 decurionis. Qui ut erat ipse accensus interioris aulae, san-
 ctiorisq; cubiculi arcanorum arbiter, oculi item & aures
 Regis, præpollens gratia flagrantissima: ita tum inter co-
 mites habuit, legationisq; ornamentum, quos ei deligere
 uisum est ex omni ordine aulici ministerij & comitat⁹ Re-
 gij. Porro autem cum passim pernotuisset eo ipsum esse lo-
 co, numeroq; apud Principem, uel numeris potius omni-
 bus ita exemptum, interq; gratiosos eximiū, ut facile, atq;
 adeo animi cum æquitate omnes ei cederent (& erat ille
 alioquin ingenua probitate commendatus apud omnes)
 quacunq; iter fecit, certatim & cupide unumquencq; nobi

opsodædalorum mancipis

Iffimiorum & prædiuitum accolarum (quorum bona pars
 in eius erat comitatu) facere uidebamus ut eum, eiusq; co-
 mites interiores acciperent profusa quadam, ambitiosaq;
 solertia. Quo in certamine nullum non genus scitamenti
 culinarij: nullum non est specimen editum artis opso-
 dalicæ, atq; popinatricis. Nescires artem magis, an copiam
 admirarere. Quare cum inde fartili mihi & saginato redire
 contigerit, ac redundantî stomacho, quæ tãdem inuidia est
 in hoc me nunc secessu, tãquam expiatorio extenuare, uti
 solent aucupes uenatores saginam accipitrum exinanire
 in auario contractam dum deplumesunt, detractio-
 ne ci-
 bi, stupeisq; inuolucris caruncula prætectis eorum famẽ
 ludificari? Atqui præclarum id mihi, preciumq; operæ fo-
 re censebam, si earum rerum in ediam hoc anno compensa-
 rem cum illa redundantia, & ueluti stomachum meum lu-
 strarem ab illa contagione luxus. Sed mihi propositum te-
 nere non licitum est per amicos urbanos: qui inuito & re-
 clamantî munera missitant eiusmodi, ut me solertioris
 coci desiderium sentire coegerint, quod ante non contige-
 rat: quum ipse alioqui cetarijs, salsamentis, salmone muria-
 tico, & salgamis refertam penum haberem: omniq; genere
 earum rerum, quibus huius temporis secundæ mensæ cõ-
 stant, prandijq; præludia. Tum etiã quæ in usu sunt trage-
 mata serotina, abũde huc importãda curarã, & asseruãda.
 Nec plus tria milliã passuũ absum à pago ualde frequenti
 (cuiusmodi Græci appellãt Comopoleis) in uia militari si-
 to: in quo mercat⁹ est quotidianus pisciũ quoq; marinorũ.
 Itaq; sic constitutã rem habeo œconomicã, ut opsonari idẽ
 tidem possim, si libitum sit, non etiam ut mihi sit necesse.
 Verum tute quid censes sacrarũ cõcionũ frequentior? nũ
 & gulam & mensæ lautitiam, nitoremq; intẽdere ob ieiui-
 nium, pietatis esse putas & sacerdotũ sanctimoniam? an po-
 tius ieiunij & abstinentiæ ludificationẽ, ac ludibriũ religio-

*Opso dalica a
 popinatrice*

nis: Nisi uero bonæ fidei conuenit, gratum id Deo sacrificium abstinentiæ existimare & complacitum: ut per speciem ieiunij, quod cibus ipsum parabilibus meli⁹, quàm structoris egentibus peragitur & sustentatur, prætextum heluatiōis arripiamus, liguritiōisq; p̄trociniū. Sed tamen ipse ut lubet corpusculum curato: piscium etiam satietatem opusculis dulciarijs, placentulisq; cumulado: sint tibi Liberi bellaria quæ dicuntur splendida mensæ clausula, cum crustulis tenellis & saccharatis aromatite innatantibus: quarum deliciarum exemplum hic esse nullum hoc tempore aut certe rarum fateor. Ipse tenuitate uictus non sordida, sed frugali, sanctius atq; innocentius censeo perueniri ad sanctificum illud crustulum, artocreasq; uiuificum, quo epulari die, CHRISTI uesci sobrii demum cœpules, ieiunijq; solem⁹. Proinde hoc genere lactare me, in urbemq; è uilla pellicere non potes. Restat illud alter, in quo non tam promptum est expedire defensionem, præscriptioneq; philosophica intētionem tuam summouere: quæ non ad corpus iam ipsa, sed ad animum pertinet, qui negligi sine scelere nequit. Tãetsi quod seuerè me admones huius temporis rationem esse habendam, quod (ut ita dicam) pietati & cerimonijs religionis orthodoxæ debet esse feriatum, amice id tu quidem, atq; ex auctoritate sacerdotij, & tanquam iure tuo facis: nisi quod paulo serius id tibi in mentem uenit ut faceres, fortasse posteaquam amicus quidam meus mandato meo te salutauit. Sed fac esse ut temporius admonueris: an ego confestim concionum elegantium desiderio uxorem liberosq; ualere hic destitutos iuberem, ut dicto audiens tibi essem? an liberos & familiam, & larem deniq; familiarem ad annum hic constitutum & compositum, abrupto cōsilio in urbem deportarē? Id quod si facere mediter, omnia penè huius mei uici uehicula pro imperio comprehendere ut iubeam necesse sit: hoc
intempe

intempestiuus etiam quod uernac̄ta interantur nunc ad
 fementem. Deinde ut utrob̄ domū, domiciliumq̄ habeo:
 ita etiam penum hic & istic̄ instructam & refertam habere
 me credidisti: Ecquid tu dignam potius istius concionato
 ris eloquentiam esse censes, quam obrem succidiam à pro
 pola esitare, uinum à caupone bibere, peregrinari in urbe,
 domi deniq̄ meæ hospitari debeam: Atqui rudimēta œco
 nomia, ut uideo, nondum planè posuisti, qui rei familiaris
 tam sis inconsiderans. Tamen si hoc anno binas ædes mer
 catus continentes, quasi habitator desultorius identidem
 comneas in utranq̄ intergerino patefacto. Mihi omnia
 impeditiora quàm ut desulturam sic possim factitare à uil
 la in urbem, in uillamq̄ ab urbe. Nimirū (ut dixi) aut non
 dum planè tenes omnem œconomia rationem: aut ratio
 nem tibi excussit hominis admiratio ex loco superiore de
 rebus diuinis declamantis sublimiter, ornate, & uehemē
 ter. Quibus auditionibus ita incitatus es fortasse ad rerū
 cœlestium curam, intentionemq̄, ut iam hæc inferiora in
 digna esse cēseas animaduersione. Equidem uidere mihi
 uideor animum istum tuum, figmentis dudum poëticiis
 addictum impensius, commentisq̄ antiquitatis imbutum
 religionis nescia, egregieq̄ tinctum, pro eo ut illis studiis
 nunc ardeat, charitate pia flagrantem, ac pietate perfusum,
 totumq̄ in earum rerum meditatione immersum: in qui
 bus altius impressa uisuntur uestigia ueritatis ferentia ad
 summam, æternamq̄ felicitatem. Nam sacrorum uolumi
 num lectionem, rerumq̄ diuinarum contemplationē, que
 animo tantum percipiuntur, quid aliud esse dicas, quàm ue
 luti contrectationem quandam iucundissimam pignoris,
 & syngraphæ superne nobis datę, ne in dubium uenirem?
 de pollicitationibus Domini nostri CHRISTI, deq̄ spe
 æternitatis diuinitus pronuntiata: Istiusmodi habitum,
 affectionemq̄ animi gestiente religione perciti, quam in

te nunc agnosco, lectione saepe, auditione interdum expertus sum in meipso. Sic sunt profecto res caelestes: ea est uis commentationis pia: is (ut ita dicam) genius sacrorum monumentorum, ut qui ijs legendis, contemplandisq; se bona fide, enixeq; dederit, is praeuertendam eam curam, intentionemq; rebus alijs omnibus animaduersionibusq; statuatur. Sed ea est (ut nosti) naturae nostrae inconstantia, sic obnoxia conditio animorum etiam (quod miremur) ad imaginem diuinam creatorum, ut simulacra mentes excurrere curiose coeperint & errabunda, spiritalium rerum facescat admiratio: tum subinde obliuio surrepat specierum mirificarum, intelligibiliumq; rerum, quae nobis contemplantibus uersari ante oculos conspicue uidebantur. Num penè contritum scimus ac uidemus euangelium, partim insuggestis uociferando, partim legendo, decantandoq; dum res fiunt diuinae? & tamen ius nullum minus hodie usurpari notum est, quam duo prima legis euangelicae capita, qui duo iuris apices summam iusticiae continent. Quantum enim loci charitati à CHRISTO institutae utriusq; imperij formulae, quantum ius moribus constitutum, quantum denique uita profana iuxta atq; initiata reliquisse nunc uidetur? Quid autem manifestius, quid est quod minus inficiari possimus, quam consilijs nostris & factis publice, priuatimq; dicta nostra refelli? An uitae innocetia respondet doctrinae, quam ut sanctam, diuinam, caelo delapsam exosculamur? Quotusquisq; est hodie etiam uestri ordinis, qui cohortem CHRISTI efficit, quin rubi fasciculum libentius, quam paupertatem, simplicitatem, tolerantiam amplexetur: aliaq; bona nomenclaturae euangelicae, quae diuino elogio in prima commendatione sunt posita? Quod si repetere exempla non grauaremur ex annalibus sacris, quot, quantos, quam locupletes testes excitare è monumentis, uel è caelo potius deuocare possemus, ad astruendam huius

ipsius doctrinae auctoritatē? Sed scilicet obsoleuit iam uita ratio in summam innocentiae subducta, uetustaque abstinentiae exempla male aetatem ferunt. Iandiu enim corrupti mores seculorum successione, quasi per manus traduntur, parentesque liberis ac nepotibus deinceps poculum erroris, allucinationisque propinant. Noui quam ista ratio frigeat ad populum, & proceres: sed memini quicum sermociner: tecum scilicet ab illo sacro oratore feruēti, classicoque instincto ueritatis è suggestu promulgatae. Quapropter cum in lubrico agnitae ueritatis complexus sit positus, nobis dures calet uidendum est etiam atque etiam ut propositum confirmemus: ut consilium instruamus ac robaremus adeundis sensim, consulendisque oraculis: ut ea retinacula certae & exploratae fidei arripiamus, consertisque digitis comprahendamus, quae abrumpi facile nequeant aut dissolui. Ne si nos rursus cupiditatum aestus & curarum abducentium à ueritatis intelligentia, ab eaque abhorrentium, in altum erroris, discriminisque referat, ibi iam gubernacula ratio sensibus eripere non possit, aut praeripere: nec sacra in salo anchora se stabilire. Idcirco eo enixius prouidendum, quod ita ferè uel natura uel moribus comparatum est, ut qui in uastum illud pelagus cupiditatis auferēdos se dederunt, quasi prouehendos fortunae Fauonio, non in uado quidem illi agi sese aut in portu, sed littus affuturum statim putent: rationem etiam praestò futuram prima quaque occasione confidant, quae nauem retro inhibeat, in portuque statuat, cum res ita tulerit: id est cum omnia permensi fuerint, quae animo destinauerunt. Verum mihi cum haec loquor, coelum iam undique, & undique pontus. Idcirco uela contraham iucundae digressionis. Nam quid iucundius animo Philosophiae desponso, quam ex negotiorum taedio, quae tot nobis uita exhibet, paulisper interquiescere in ueritate inspicienda? Magnam uero in opinionem apud

me uenit sodalis ille Franciscanus, qui tibi acri homini ac
 feuro ingeniorum arbitro, meaꝫ sententia incorrupto,
 usque adeo se probauit: si quidem ex animi sententia ad me
 scripsisti, id quod mihi persuadeo. Atqui torrenti hominẽ
 esse oportet eloquẽtia, qui te sic totum rapuerit, seculariꝫ
 uita, & turbulenta fortasse abstulerit. Quem tamẽ ita des
 mum iudicabo aculeum in auribus, fauumꝫ (ut ita dicã)
 Suadae illius flexanimae relinquere in praecordijs audito
 rum: si feruor ille charitatis quo tua nũc mens flagrat, de
 uotaꝫ C H R I S T O pietatis igniculi, ab ipso nunc exei
 tati & inflammati in animis ad se uentitantium, ne tũ qui
 dem conciderint atq; emarcuerint, cũ folles reflaccuerint:
 audiriꝫ ille desierit, qui uobis de lachrymationẽ excussit.
 Non dubito socium tibi esse in eius admiratione, de praedi
 cationiꝫ tuae magnifice subseruire, hominem utriusq; no
 strum amantissimum, rerumꝫ diuinarum cupidissimum
 Stephanum Blancum, ratiociniorum Regiorum actuari
 um. Cui iam ne quaeretum quidem illud suũ cordi est (ut
 opinor) quod nuper instituit. Villa etiam amœnissima sor
 det praemeliorum rerum aestimatione. Nam afflictam in
 te animi alacritatem suspicor, orisꝫ festiuitatẽ abiectam,
 aut depositam, qua tu copiosa tua conuiuia etiam exorna
 re solebas, gratioraꝫ reddere. Agedũ maecte esto Germa
 ne egregia ista uoluntate, uitaꝫ insontis & exactae cupi
 ditate: quando curam iam, ut audio, atq; etiam ex literis
 tuis facile conijcio, antiquiorem nullam habes, quã ut à
 capite periculum propulses, fortunis iam parum intẽtus.
 Facile autem cum uoles in hoc tuo consilio assensore me
 utere, quanquam procul agẽte ab illis uestris suasoribus.
 Sed ut mihi olim Iudi magister fui in literarum bonarum
 disciplina, adnitor etiam nunc suasor esse mihi ad studium
 emendationis uita. Sunt & mihi sacrosanctae doctrinae li
 bri, ex quibus illi mutuuntur, quae de loco superiore dilata
 giuntur.

giuntur. At deest actio & spiritus orationis, sine qua sententia ipsa iacent. Si tu persuadendi uim in charitate incitata ponis, in uultu ipsa, oculis, & uoce eminente, fateor. Sin tu in actione hypocrisisq; oratoria, cur non possim mihi metipsum lectorem me sistere, iacentem in libris orationem excitare, animamq; inanimam inspirare, schemata deniq; & gestus congruos accommodare? Sic ferè mihi uices supplere solitus sum earum rerum, quas mihi uel fortuna, uel uitæ institutum negauit. Hanc uero commendationem ultro nobis intendit huius hebdomadæ sanctitas, quam ritus germanæ & rectæ religionis destinauit Soterijs agendis. Siquidem maiorum institutis Seruatoris nostri supplicium æternæ memoriæ consecratum est, ut nobis salutare. Quippe cui omnes mortales, alteris quidem certe natalibus orti, mysticaq; genitura & adoptatitia filij, *λύτρω* debent & *σῶσρα*. Quæ cum ipsa dissoluere nō queamus, par est utiq; debitum saltem ut agnoscamus, conditionemq; obnoxiam, nisi ob noxam dari uolumus: eum etiam ueluti Seruatorem colamus, ueneremur, obseruemus obsequiosissime, qui nos exemit noxæ. Is ante diem decimum Calendarum Aprilium acerbissimum supplicium, seruileq; perpeffus (quo die imperium mundi orco abrogatum est, truciq; eius ministerio) uno die interiecto à morte excitatus, genus humanum natalibus mirifice restituit: quem diem nunc festum agimus in memoriam naturæ instauratæ. Et fuit assurrectio CHRISTI reuiuifcentis, excitatio naturæ humanæ intermortuæ, uereq; ut dicam, mortis interiticio. Ad hos dies celebrādos cum amice nos euoces atq; officiose, quasi nec recte, nec ordine operam hic sacris dare possimus, iustaq; diuini cultus implere, ob penuriam scilicet interpretis sacrorum, quum sacris nunc panegyricis omnia propè fana in urbe circumsonent, gratiam quidem ipse tibi pro nostra amicitia habeo; non etiam hoc tibi do,

ut si copiosius istic uobiscum atque affluentius qua sacris, qua profanis rebus, cōmodius quoque & felicius agatur. At enim cōcionibus caremus hoc tempore, cum maxime tempestiuæ sunt & propè necessariae. Nos uero plerunq; (ingenue enim fatebor) atq; eius notæ theologorum, qualis est ille qui te totum elucratus est & possidet, nisi manu miserit. Ne tamen ipsi nō habemus interdum audiciones tum iucundas, tum utiles eorum qui uicatim tyrocinium factitant: nōnunquam etiam ueteranorum, quasi prouinciam obeuntium: qui nec ipsi à corona destituuntur, quod in urbe multis accidit: ubi nō tam stat religione huius professionis gratia & auctoritas (si uerum dicere licet) quàm lepore & salibus, & illecebris sermocinationum: neq; ferè tantum esse operæ precium doctrinæ existimatur, nisi sit quippiam quod proritet religionem, à facundia illud quidem aut acrimonia accersitum. Sed sit hoc nobis incōmodum: quod ut piscatu illo grandi & copioso, sic grandibus illis etiam expiscatoribus animorū non abundamus. Quorum tamen euerricula concionum ingenti strepitu iactata, ductaq; capturas plæruncq; referunt perexiguas: ut in aquis piscantium uerricula uidemus sepe per summa phellis lusitantibus speciem ingentem capture, fallacemq; prefferre, cum sinus ipse extremus hærbulas, aut quisquillas trahat pisciculis immixtas. Utinam autē (ne inuidere me homini putes) in nassam eius luculenta uis piscium maiorum, tuiq; similium tecum insinuarit, ne retrocedere scarorum more possitis. Ita enim ex ore ipsius pendere nūc diceris, ut ceruicem inseruisse in eam te existimem. Verum sit hoc unum nostrum (ut dixi) incommodum: quot id tandem cum cōmodis secessus ac beatæ solitudinis possumus compēsare? Atqui uelim sic existimes, ita me illecebris huius habitationis captum, ita inuitamentis huius ocij conuersationeq; delinitum, ut gratulari mihi nō desinā, quod

hoc consilij ceperim : tantum abest ut poenitentiam mihi ducam hanc commutationem domicilij . At isti quibus libertati litare nunquam contigit , tanquam mei furtum fecerim , aut alio quouis modo inconsulte de me statuerim , insectari insistant quos ego iudico uel rationum mearum constitutionem non capere, uel non intelligere , quid sit hominem optime de se mereri . Id quod de te iudicabo , si posthac te intellexero subscriptorem eorum esse opinionis . Quantum autem id esse arbitrare, quod nec oculis, nec auribus sorbere cogor tot indignitates quibus res urbanae, ciuilesque implicatae sunt : quanti me facere quod omnium dierum uacationem, omnium horarum libertatem, omnibus numeris absolutam habeo immunitatem functionum atque officiorum a studio literarum abhorrentium, cui me totum dicaui : iam magnum hoc per se compedium bonae operae, quod in illo diuersorio inertis oculi, quod publicum est ambulacrum, statis horis non nisi raro uideor in turba prode ambulantium . Nec uaniloquentiae famigeratorum ausculto . Magnum molestiae, mendacii, aestus, angoris lucrum : quod coenas prandiaque condicentibus, non excusare negocium, non causas ementiri me oportet, non temere interdum promissa officia aut renunciare, aut turpiter destituere . Quid quod tanta tranquillitas apud me interdum, tanta libertas ab interpellatoribus, tantum denique secretum ab arbitris cum uisum est, quanta esse apud uos concubia nocte potest ? Et tu urbem mihi sub die hunc festum repetendam esse censes ad expiationem animi, quae nobis necessaria est ad epulum CHRISTI uenturis ? Quid si multi sunt qui alioquin in urbe assidui, & sesquipedem a foro non discedentes, tamen his diebus frequentiam urbis fugitantes in uicos dilabunt, tanquam melius se lustraturi procul ab urbis obturbationibus ? Verum amabo te mi Germane iocun, an bona fide haec tua uerba, aut in hanc sententiam scripsisti, cupisse te quoque modo

tadium mihi ruris leuare? Non opinor. Quid mereri me uelle censes ut consilium hoc mutem? Vtrum in aula gratiam secundariam (nam primum tueri auctoritatis locum nequirem) ut nunciū hoc anno remittam solitudini huius uillae, quae mihi benigna suppeditatrix est oclī liberalis, quod semper feci plurimi? Certe hoc credes iniurato, nisi uis bonus esse æquusq; mei existimator desisti, ex q̄ Theologis te agglutinasti: hoc nimirum (inquam) mihi credes, nihil tanti nunc esse quam obrem retexere rationem consilij mei mihi persuadeam, quam ætate iam uergente constitui. Cuius cum pars sit hic secessus, quem ad tempus cōplexus sum, mihi (ut spero) nec excuti, nec extundi, nec extorqueri poterit, nisi uis adhibita maiore. Literarū tuarum lepore, iucunditateq; delectatus, hucusq; præter destinatū produxi epistolam, longius (ut opinor) quàm captus ferebat epistolaris. Sed animo libentius, atq; amicitiae, quàm legibus Technicorum seruiō: quarum quidem sanctiones uiris magnis non fuisse sacrosanctas uideam. Vale, καὶ τὰ φη δε φη ἐπισολῆς, τὰ μὲν παιγνιωδῶς ἔχειρ δοκοῦντα, ὡς πεπαυγμυία ὑπὸ σσ. τὰ δ' ὡς ἐτέρως εἰρηδοτα δοκοῦντα, ταῦτα δὴ πωδαιολογόμενα νενομίω καὶ τὸν ἐνδεχομένου τρόπον, τὰ πρὸς τὸ θεῖον τε καὶ πλὴν εὐσέβειαν ἀνήκοντα. ταῦτα γὰρ ὅτι τῶν οὐκ ἐνδεχομένων γέλωτα, καὶ τῶν φη παιδιᾶς ἀπὸ κλάγγμυων. In Marliano nostro. Pridie Nonas Aprileis.

GVLIELMVS BVDAEV S FRANCISCO
Deloīno salutem dicit solita uberiolem.

Mbas tuas epistolas accepi Parisijs, cum festinans in Sammorianum meum in trāsitu domum uiserem. Ex quibus intellexi quid ageres, ubi esses, quonam modo ageres. Nec tamen inopinatus omnino fuit nūcius. Audieram